

ἐντὸς τῆς τροχιάς τοῦ πολιτικοῦ βίου. Ἐρὶς ἐπαπειλούσα τὴν περιουσίαν αὐτοῦ τὸν ἀνεκάλει ἥδη εἰς Γαλλίαν, ἐπεὶ δὲ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀποστολὴν κλοπῆς, ἐτράπη τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς, ἀλλὰ μετὰ μακρὸν ἐνδυσασμὸν καὶ πάλιν, καθ' ὅτι ἀνελογίζετο ὅτι κὰν ἀπετύγχανεν ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης, τῷ ἔμενεν ἔτι περιουσία πλείων ἢ ὅση θὰ ἔχρηζεν ἀνὴρ ἀποφασίσας νὰ συντελέσῃ τὴν λήξιν τῆς γενεαλογίας αὐτοῦ ἀσπαζόμενος βίον μονοδιαίτου.

Μετὰ πεντεκαίδεκα ἡμέρας διήρχετο τὴν Αἴγυπτον, μέλλων ν' ἀποπλεύσῃ εἰς Μασσαλίαν, ὅτε συνήντησεν ἐκεῖ τὸν φίλον του Κιλλιάν, ἐρχόμενον ἐκ Καΐρου ὅπως διασώσῃ τὸν ἕνα μόνον πνεῦμονα ὅστις τῷ ἔμενεν ἄρτιος. Ὁ στυθικὸς συνωδεύετο ὑπὸ τῆς ἀδελφικῆς του, ὥραιας παρθένου ἐχοῦσης τὸ βλέμμα βαθὺ καὶ ποιητικόν, καὶ συμμεριζομένης τῆς πρὸς τὸν κόσμον ἀνδρίας, ἣς ἐνεφθορεῖτο ὁ Ἀλδέρτος. Ὡμίλησαν ὁμοῦ περὶ τῆς μηδαμινότητος τῶν ἀνθρωπίνων συμπαθειῶν τόσον καὶ οὕτως, ὥστε ὁ Σενάκ ἔμεινεν ἐν Αἰγύπτῳ λησμονῶν τὴν δίκην αὐτοῦ, ἣν ἀπώλεσεν.

Ἐπειτα ἡ Θηρεσία ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον σχεδὸν ὡς καὶ ὁ Ρηγοῦλος πρὸς τοὺς Καρχηδονίους· ἀλλ' ἔδω λήγει ἡ ἐξομοίωσις, διότι ἡ νεάνις ἐκείνη, ἡ πεπρωκυμένη διὰ τῶν λαμπροτάτων ὁμημάτων, ἐπεχείρησε καὶ δεύτερον εἰς τὰς νελορρύτους γαίας ταξιδεῖον, ὅπερ ὑπῆρξε τὸ γαμήλιον ταξιδεῖόν της.

Γ'.

Ἐνῶ οἱ ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ ἀνέμενον τοὺς νεονύμφους, οὗτοι ἐτρέποντο βραδέως τὴν πρὸς τὴν Γαλλίαν ὁδόν, ἀποκομίζοντες ἐκ τῆς ρωμαντικῆς ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον περιγηδέως οὐχὶ μόνον διαπυρωτέραν ἢ πρότερον πίστιν πρὸς τὸ ἰδεῶδες, ἀλλὰ προσέτι καὶ τὴν πεποιθῆσιν ὅτι εὖρον αὐτὸ, ὅτι τὸ κατεῖχον καὶ ὅτι προορισμὸς αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἦτο ἡ παντὶ σθένει διάχυσις, πέριξ, τοῦ παραδεισίου ἐκείνου φωτός. Οὐδέποτε ζευγὸς θνητῶν ἐνεψυχώθη ζωηρότερον ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἐκείνης βουλήσεως, ἥτις φεῖ! εἶναι ἐχέγγυον αἰδίου εἰρήνης ἐν ταῖς ἀγγελικαῖς μόνον ὡδαίς.

Ἐν τῇ εὐσεβεὶ εὐγνωμοσύνῃ αὐτῶν διακαίοντο ὑπὸ τοῦ πόθου ἵνα διαθέσῃ χάριν τῆς κοινῆς ὠφελείας καὶ βελτιώσεως πάντα τάχαθ', ἅτινα κατὰ σύμπτωσιν τόσῳ σπανίαν συνηνοῦντο ἐν ταῖς ψυχαῖς ἀμφοτέρων αὐτῶν, ἥτοι τὴν ἱερὰν πίστιν, τὴν τιμὴν καὶ λαμπρὴν τοῦ ὀνόματος, τὸν πλοῦτον, τὴν πνευματικὴν ὑπεροχὴν, καὶ τὸν ἔρωτα τέλος, ὃν ἐκάτερος αὐτῶν ἐνόει ὑπὸ τὴν ὑψηλότεραν μορφήν του, θεωρῶν ὡς πρώτην αὐτοῦ βάσιν, ἅμα δὲ καὶ ἀρίστην ἐκδήλωσιν, τὴν πρὸς τὸν ἕτερον ἀφωσιῶσιν ἐξικνουμένην μέχρι λήθης ἑαυτοῦ.

Ἐἶχον ἀποφασίσει νὰ διέλθωσι τὸ πρῶτον ἔτος ἐν τῷ μελάρῳ αὐτῶν, ὅπερ ὁ ἀπισχόλει ἀναμφιβόλως τὸν χρόνον τῆς μονώσεως, διότι ἀπὸ δύο σχεδὸν αἰῶνων ἐγκαταλειφθὲν ἔρημον, ἔχρηζεν ἥδη σπουδαίων ἐπισκευῶν. Εἰσῆλθον εἰς αὐτὸ ἀνευ πομπῆς τεργνῆν τινα πρωίαν, καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἐσπινθηροβόλει ἐπίσης λαμπρῶς ὡς καὶ ὅτε εἶχε φωτίζει τὴν πρώτην τοῦ Ἀλδέρτου μετὰ τῆς Κλοτίλδης συνάντησιν. Ὁ αὐτὸς γηραιὸς ναῦτης διεπόρθημεν αὐτούς, ὅτε δ' ὁ σύ-

ζυγὸς τῆς Θηρεσίας ἀπέθνηκεν εἰς τὴν παλάμην τοῦ λουδοβίκου, ὁ ἀγαθὸς πρεσβύτερος ἀποκαλύπτων τὴν πολὺν αὐτοῦ κεφαλὴν, ἀνέκραξε :

— Πληρόνετε καλλίτερον παρ' ὅσον πάντοτε ἐπληρώθη, κύριε κόμη !

Ὁ Ἀλδέρτος πλήττων φιλιῶς τὸν ὄμον τοῦ γέροντος Σινιόλ, ἀπῆντησε μετ' ἀκτινοβολούντων ἐκ τῆς χαρᾶς ὁμμάτων.

— Διότι τὸ πλοῖόν σου οὐδέποτε ἔφερε τι πολυτιμότερον ἢ ὅ,τι σήμερον φέρει.

— Καλῶς εἶπατε, κύριέ μου ! εἶπεν ὁ γέρον ὑποκλινόμενος ἐκ νέου· ἀλλὰ στοιχηματίζω ὅτι θὰ μεταχειρίζεσθε τὸ σκάφος μου ὀλιγότερον συχνὰ ἢ πρὸ πέντε ἐτῶν, ὅταν εἶχατε σκέσεις εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην.

— Ὡα σιωπῆσης, κακὴ γλῶσσα ; εἶπεν ὁ Ἀλδέρτος μειδιῶν· δὲν βλέπετε ἐμπρὸς εἰς ποῖον ὁμιλεῖς ;

— Ἄ, τὸ βλέπω καλὰ ! εἶπεν ὁ Σινιόλ, μετὰ τῆς ἀδολεσχίας τῆς μετεχούσης οἰκειότητος καὶ λυρισμοῦ, οὕτως εἶπεν, ἥτις εἶναι συνήθης εἰς τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ταύτης· τὸ βλέπω, καὶ δὲν θὰ ἦθελα οὔτε διὰ εἰκοσὶν ἄλλα τοιαῦτα χρυσὰ νομίσματα νὰ κλεισθῶν οἱ ὀφθαλμοί μου πρὶν ἰδοῦν με χάραν τὴν νεάν κυρίαν τοῦ παλαιοῦ πύργου. Αὕτη ἔχει ἀληθῶς βλέμμα κυρίας· ὁ Θεὸς νὰ τὴν εὐλογῇ !

— Καὶ νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἄλλην ! εἶπε χαμηλοφώνως ἡ Θηρεσία πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς, σφίγγουσα τὴν χεῖρά του, ἐνῶ οὗτος τὴν ἐδοῦθει ν' ἀποβιβασθῇ ἐπὶ τῆς ὄχθης.

Παρὰ τὴν μικρὰν θύραν, ἥτις ἠνοίγετο εἰς τὴν κάτω πλευρὰν τοῦ κήπου, πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν βρεχομένην ὑπὸ τοῦ Ροδανοῦ, γυνὴ πεντηκονταετής, εὐσαρκὸς καὶ ἐρυθρὰ ὑπερβαλλόντως ἐνεκα τῆς συγκινήσεως, τοὺς ὀφθαλμούς δὲ ἔχουσα πλήρεις γλυκυτάτων δακρύων χαρᾶς ἀνέμενε τοὺς νεήλιδας. Ἦτο αὕτη ἡ μίστρις Κράου, ποτὲ διδασκάλισσα, ἔπειτα δὲ σύντροφος κυρία τῆς Θηρεσίας δὲ Σενάκ. Μετὰ θαυμασίας ταχύτητος ἡ ἀγαπητὴ γυνὴ ἐβρίθην εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Πόσον ἀργὰ ἐπιστρέφετε ! ἀνέκραξε προδοῦσα νὰ περιτεῖλῃ τοὺς λυγμούς της· πόσον καιρὸν με ἀφήσατε μόνην ! . . .

— Ἦσυχασε, καλὴ μου Κάθλειν, εἶπεν ἡ Θηρεσία ἀποδίδουσα τὰς θωπείας· ἐπανῆλθον καὶ δὲν ὁ ἀναχωρήσω πλέον· ἀγαπῶ ἥδη τὸ Σενάκ περισσότερον ἢ πᾶν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου.

Καὶ ἀνέβησαν οἱ τρεῖς ὁμοῦ τὴν ἀπότομόν πως κλίμακα, βαδίζοντες βραδέως ἐξ ἀδρότητας πρὸς τὴν Ἰρλανδίην πρεσβύτιδα, ἐρειδομένην ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἀλδέρτου, ὅστις, ὡς ὑπέσχετο, ἤρχιζεν ἥδη συμπεριφερόμενος πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς μέλος τῆς οικογενείας. Ἀλλ' ὅτε ἔβησαν εἰς τὸν πύργον, ἡ Κάθλειν ἀφῆθη μόνη ἁπλῆς ἔτι.

— Ἐλθε νὰ ἴδῃς ἀμέσως τί εἶναι τὸ ὠραιότατον ἐξ ὅσων ἔχομεν, εἶπεν ὁ Σενάκ χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὖς τῆς συζύγου του, καὶ ὡς ἐραστὴς εὐδαίμων ἀκορέστως ἐπιζητῶν τὴν μετὰ τῆς φιλάτης αὐτῆς μόνωσιν, ἔσφηνεν αὐτὴν πρὸς τὴν στενὴν κλίμακα, ἥτις ἔφερον εἰς τὴν ἐξώστρον.

Ὅτε ἀνέβη ἐπὶ τοῦ πτερυγίου τοῦ πύργου ἡ Θηρεσία ἔβαλε κραυγὴν ἐνθουσιασμοῦ. Ἀληθῶς ἡ εὐτυ-

χία έχαιρέτα τὴν νεαρὰν πυργοδοσπότιδα κατὰ τὰ πρωτόλεια τοῦ συζυγικοῦ βίου της ! Ὡς ἐὰν θείου ὄνειρου θεὰ ἐξειλίσσετο πρὸ αὐτῆς ἐσθήριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ συζύγου αὐτῆς, μόνον δὲ εὐρύπτεροι ἱέρακες οἱ πλανώμενοι ἀνὰ τὰ εὐρέα αἰθέρια ὕψη, εἰς ἀποστάσεις, αἵτινες καθίστων αὐτοὺς ὅλως ἀοράτους, ἐπέδλεπον αὐτοὺς κατὰ τὴν μονήρη καὶ γλυκεῖαν ἐκείνην στιγμήν.

Ἀσπαζόμενος τὴν Θηρεσίαν ὁ Ἀλδέρτος ἐψέλλισεν·

— Ἐγνώριζον ὅτι θὰ σοὶ ἤρσεν αὐτὴ ἡ θεὰ.

— Δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ὑψηλίαν ὅλην, ἀπῆντησεν ἐκεῖνη, τοπογραφία ὁμοία πρὸς αὐτήν· καὶ τὸ κάλλος τοῦτο, ἡ λαμπρότης αὐτῇ ἀνῆκει εἰς ἐμέ, ὡς καὶ ἄλλος τις θησαυρὸς . . . ἐξηκολούθησε σφίγγουσα διὰ τῆς μικκύλης χειρὸς τὸν ρωμαλέον τοῦ νέου βραχίονα.

— Ἄ ! ἀγαπῆτέ μου, φιλάτέ μου ! . . .

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὁ εὐδαιμών σύζυγος ἐπέθηκε τὰ χεῖράν ἐπὶ τὼν βλεφάρων αὐτῆς, εἶτα δ' ἐπιθύρισε διὰ φωνῆς ἡδυσίας καὶ τρεμουσίης ἐκ συγκινήσεως.

Τὸ θέαμα μόλις εἶναι ἄξιον τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἀγάπη μου, καὶ εὐκόλως θὰ ἠδύνασο νὰ εὕρης ἀλλοχοῦ ὠραιότερον αὐτοῦ· ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ μάστιγ θὰ ἐξήτεις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὀλοκλήρου τῆς σφαίρας θὰ ἦτο ἀνὴρ ἱκανὸς νὰ σὲ ἀγαπήσῃ ὡς ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ. Τὸ πιστεύεις τώρα, τὸ πιστεύεις ἐπὶ τέλους ;

Ἡ κόρη ἀπληλλάγη τῆς περιπτύξεως, σφίγγουσα δὲ τὰς χεῖράς του καὶ θεωροῦσα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον τῷ εἶπε :

— Σὺ μετὰ τὸν Θεὸν εἶσαι ὁ πρῶτος εἰς τὸν ἔρωτα καὶ τὴν πίστιν μου. Ἐπὶ δύο ὅλα ἔτη ἀμφέβαλλον ἀλλὰ, φεῦ ! πόσον εἶναι εὐκόλον τὸ νὰ πιστεύσῃ τις εἰς τὸν Θεὸν καὶ πόσον δύσκολον τὸ νὰ πιστεύσῃ εἰς ἄνθρωπον ! κ' ἔπειτα τὰ πάντα συνεφώνουν διὰ νὰ μὲ καταστήσωσι πυργωνίστριαν, τὸ παρελθόν, αἱ τυχαῖαι περιπτώσεις, ἡ ἐπονειδιστος μοχθηρία βδελυροῦ τινος πλάσματος . . .

— Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν ποτὲ πλέον περὶ τοῦ παρελθόντος ἢ τοῦλάχιστον ἂς ὁμιλῶμεν μόνον περὶ τοῦ ὠραίου παρελθόντος, ὅπερ ἀναζῆ ἦδη εἰς τὸ παρόν. Ἰδὲ ! ἰδὲ τὴν εὐρείαν ταύτην φωτεινὴν ἑκταδιν, ἥτις ἐκτείνεται πρὸ ἡμῶν, τὰ εὐκαρπα πεδία, τὸν ἀργυροδίνην ῥύακα, τὰ χλοάζοντα ὄρη καὶ τὸν σπινθηροδόλον ἵλιον, ὅστις ἀνέρχεται λαμπρῶς ἐπὶ σαυφειρώδους καὶ ἀνεφέλου ὀρίζοντος· εἶναι τὸ μέλλον, τὸ εὐρὺ καὶ φωτεινὸν μέλλον μας· μᾶς προσκαλεῖ, ἂς τῷ ἀνταποκριθῶμεν ! Τώρα ὀφείλω νὰ ἐκπληρώσω τὰς ὑποσχέσεις τὰς ὁποίας ὁμολόγησα εἰς ἐμέ αὐτὸν μᾶλλον ἢ εἰς σέ . . .

— Μίαν καὶ μόνην σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκπληρώσῃς, ἀγαπῆτέ !

— Τί ; νὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε ; παιδίον ! τοῦτο δὲν εἶναι ὑπόσχεσις· εἶναι ἡ ζωὴ μου, εἶναι ὁ ἀνὴρ τὸν ὁποῖον ἀναπνέω, τὸ φῶς τὸ ὁποῖον μὲ ζωογονεῖ· ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ πράξω καὶ τι πλέον τοῦ νὰ σὲ ἀγαπῶ· ἐπιθυμῶ νὰ ἐκδικήσω ἑμαυτὸν κατὰ τοῦ κόσμου ὅστις μὲ κατέστησεν ἐπὶ τινα χρόνον δύσπιστον πρὸς πᾶν ὅτι εἶναι ἀγαθόν ! θέλω νὰ τῷ δεῖξω ὅτι πᾶν ἀγαθὸν συνεννοῦται ἐν σοὶ καὶ στεφανοῦται οὕτως ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας. Ὡ, ὁ σκοπὸς τοῦ βίου μου εἶσαι σὺ, ἡ φιλοδοξία μου σὺ, ἡ διπνεκὴς ἀσχολία μου ὡς

καὶ ἡ ἀνταμοιβή μου θὰ ἦσαι σὺ μόνη, φιλάτνη μου ! Ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα τοῦ βίου μου· τί λέγεις περὶ αὐτοῦ ;

— Πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τοῦτο : νὰ εὐεργετῶμεν τοὺς ἄλλους πολὺ.

— Σοὶ ἀφίνω τοὺς ἄλλους· σὲ μόνην κρατῶ ὡς μερίδα μου. Καὶ τώρα, κυρία, ἔλθετε νὰ ἴδῃτε τὸ οἰκνμά σας, τὸ ὁποῖον ὅμως πρὸς τὸ παρὸν εἶναι ὀλίγον παλαιόν. Ἀλλὰ θὰ σκεφθῶμεν περὶ αὐτοῦ.

Αἱ πρόσοδοι τοῦ νεαροῦ ζεύγους ἀνερχόμεναι εἰς 120,000 φράγκων παρεκτὸς τοῦ ἐνοικίου ξενοδοχείου τινὸς ἐν Παρισίῳ καὶ μεγάλης ἀγροικίας ἐν τῇ ἐσοχῇ, δὲν ἐπέβαλλον βεβαίως αὐστηρὰν οἰκονομίαν. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἴδως ἐφάνησαν ἀσυμφωνίαι ἀνὰ μέσον πιστοῦ ζεύγους, ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς στενωτάτης αὐτοῦ ἐνώσεως. Ἡ Θηρεσία, ἐν τῇ αὐταπαρνησίᾳ αὐτῆς ὡς ἀφωσιωμένης συζύγου, προέτεινε τὴν πώλησιν τοῦ ξενοδοχείου, ἥτις ἦτο εὐκόλωτατη, διότι πολυχρήματοι διαχειρίζται ἐπεθύμουν ν' ἀποκτήσωσιν αὐτό, καὶ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτοῦ διὰ διαμερίσματος τινος οἴκου ἐν Παρισίῳ, ὅπερ θ' ἀπέφερεν οἰκονομίαν δεκακισχιλίων λουδοβικίων κατ' ἔτος. Ἀλλ' ὁ σύζυγος ὑπῆρξεν ἀμετάπειστος.

— Νὰ πωλήσωμεν τὴν οἰκίαν ὅπου ἐγεννήθης, ἡ ὁποία περικλείει τόσας ἀναμνήσεις σου, τόσας ἀναμνήσεις γένους ἀποδεδεθέντος, ἡ ὁποία τέλος ὑπῆρξε μάρτυς τῶν γλυκυτάτων τοῦ βίου μου στιγμῶν, ποτέ, ποτέ ! ἀνέκραξεν· ἄλλως τε δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω διὰ σὲ τὴν ἀθλίαν σύγχυσιν τῶν ἀστικῶν οἰκνημάτων· δὲν θέλω ὁ τυχὸν νὰ συναντῇ τὴν γυναικᾶ μου ἐπὶ τῆς κλίμακος δηλητηριάζων αὐτὴν διὰ τοῦ καπνοῦ τοῦ σιγάρου του.

— Φίλε μου, σκεφθῆντι καλῶς· τὸ νὰ κρατῶμεν τὸ μέγαρον τοῦτο εἶναι τρέλλα.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ φρόνησις τὴν ὁποίαν τηροῦμεν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ροδανοῦ θὰ πληρώσῃ τὴν ἀφροσύνην τὴν ὁποίαν διαπράττομεν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα.

Ἐν τούτοις ἡ κόμνη δὲν ἦτο γυνὴ ἀφίνουσα εὐκόλως νὰ ἡττηθῇ ἡ γενναιότης αὐτῆς ὑπὸ τοῦ συζύγου της. Οἶονεῖ ἵνα ἀντισταθμίσῃ τὸ μέγαρον Κιλιανὸν ὅπερ ἐκείνη τῇ ἐπέβαλλε νὰ κρατήσῃ, ἀπεφάσισε νὰ μὴ φείδῃται οὐδενὸς πρὸς ἐπιδοκίμην τοῦ μελάθρου Σενάκ καὶ ἐπανόρθωσιν ὅλης τῆς πομπῆς καὶ τῆς δόξης του. Ὅθεν μὴδ' ἐπὶ μίαν κἄν ἡμέραν ἀναβάλλουσα, ἤρξατο θαρραλέως τῆς μεγάλης ἐπιχειρήσεως. Ὅλοι οἱ κτίσται, στεγασταὶ καὶ τιτανοπῶλαι τῆς χώρας ἐκείνης ἐξ ἀποστάσεως μιᾶς λεύγης περίπου, εἰσορμησάντες ἀθρόοι εἰς τὸν γηραιὸν πύργον, κατέστησαν αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ ἀναρμόδιον πρὸς κατοικίαν. Προδότη ζωγράφου καὶ θαλαμοδότου προσεκλήθησαν ἐκ Παρισίων, ὡς καὶ τὶς σχεδιαστὴς κήπων, χάρις τῷ ὁποίῳ ὅλοι οἱ εὐδωμοὶ κάτοικοι τοῦ χωρίου εἰργάσθησαν ἐν τῷ περιβόλῳ ἐπὶ πολλὰς ἐδομάδας διὰ τοῦ πελέκεως καὶ τῆς ὕννεως. Ἡ Θηρεσία διτύθυσε τὰς ἐργασίας μετὰ τῆς ὑπερόχου καλαισθησίας ἀνθρώπου ἀνατραφέντος μέσφ τῶν αὐθεντικῶν ἀναμνήσεων τῆς γυναικωτάτης καλλιτεχνίας· ὁ δὲ Ἀλδέρτος ἐκράτησε δι' ἑαυτὸν τὸ καθῆκον τοῦ γενικοῦ διαχειριστοῦ τῶν χρημάτων, ὅπερ ἦτο φροντίς οὐχί

μικρά, καίτοι είχε φροντίσει ὥπως μὴδέποτε λάβῃ ἀφορμὴν ἐριδος πρὸς τοὺς ἐργάτας.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ φθινοπώρου αἱ ἐργασίαι ἔλυναν, ὁ δὲ ἰδιοκτῆτης ἠδύνατο νὰ ὑπερῃφανεύηται ὡς κάτοχος τοῦ ὠρινοτάτου οἴκου τῆς Προδηγίας καὶ τῆς Λαγκεδόκης. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸ σύνολον τῶν δαπανηθέντων ποσῶν, οὐδὲν εἶναι εὐκολώτερον τοῦ νὰ εὕρῃ αὐτὸ καὶ σήμερον ἔτι ὁ βουζόμενος, διότι κατάστιχα, καταμετρήσεις, τιμολογικαὶ σημειώσεις καὶ οἰαδήποτε ἐγγράφα πληροῦσιν ἔτι τέσσαρας ἢ πέντε σύρτας τῆς βιβλιοθήκης τοῦ οἰκοδεσπότου, μόνη δὲ ἡ πρόσθεσις τῶν ἀθροισμάτων τούτων οὐδέποτε ἔτι μέχρι τοῦδε ἐγένετο.

Ἡ πρώτη σειρά τῶν κληθέντων εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἀνανεωθέντος κτιρίου ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν χωρικῶν καὶ πενήτων τῶν περιχώρων· ἡ ἡμέρα ἤρχισεν διὰ τοῦ ἐγκαινισμοῦ ἰδρύματος ὁλως νέου ἀνεγερθέντος ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ κήπου, ἀπομακρυσμένη τοῦ λοιποῦ περιβάλλοντος, ὅπερ ἀπετελεῖτο ἐκ σχολείου, κατοικίας διὰ τὰς ἀδελφὰς τοῦ ἐλεύους καὶ μικροῦ νοσοκομείου. Τοῦτο ἦτο τὸ γαμήλιον δῶρον τοῦ κόμης πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

Συμπόσιον προεδρευόμενον ὑπὸ τῶν πυργοδεσποτῶν ἀπετέλεσε τὴν συνέχειαν τῆς ἐορτῆς, ὅτε δ' ὁ ἥλιος ἤρχετο ἤδη καταβαίνων πρὸς δύσιν ὁ Ἀλδέρτος ἐγερθεὶς ἀπήγγειλε πρόποσιν, δι' ἧς ἐγνωστοποιήσε πρὸς τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ ὅτι τοῖς ἐπείτρεπε νὰ ἐρχῶνται καὶ παίζωσι τὴν σφαῖραν καθ' ἐκάστην κυριακὴν ὑπὸ τὰ εὐσκία τοῦ κήλου φυλλώματα.

Οὐδεὶς ἀπήντησεν, τοῦθ' ὅπερ, εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ, ἐν παρομοίαις περιστάσεσιν εἶναι σπάνιον εὐτύχημα· ἀλλὰ βλέποντες περὶ αὐτοὺς τοὺς πλείονας ὀφθαλμοὺς δακρυδρέκτους ὁ Ἀλδέρτος καὶ ἡ Θηρεσία, ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ σκεφθῶσιν ὅτι τὸ πολύκροτον κοινωνικὸν ζήτημα ἐλύθη τέλος ὑπ' αὐτῶν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν.

Τὴν ἐπιούσαν προσεκλήθησαν οἱ εὐγενεῖς τοῦ τόπου· ἀλλ' ἤδη τὰ πράγματα ἔλαβον φάσιν οὐχὶ εὐάρεστον. Ἀναμφιδόλως τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἐξώργισε τοὺς ἀρχοντίους τῆς χώρας ἐξαιρῶν πολλοὺς ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐπισκέψεων αὐτοῦ τόσον, ὅσον ἂν ἔχετε πῦρ εἰς τὰς τέσσαρας αὐτῆς γωνίας. Περὶ τὰς εἰκοσι δὲ οἰκογένειαι, αἵτινες ἀπὸ ἡμισεῖας ἑκατονταετηρίδος ἐπράχοντο ἀνενδότως ὥπως ἀνακηρυχθῶσιν εὐγενεῖς, πιστεύουσαι ὅτι πάντοτε εἶναι κάλλιον ὅτι μόνος ἕκαστος ἀπαρτίζει, ἔβαλον κραυγὰς λύσσης ὅτε εἶδον τὸ ἄρμα τῶν Σενὰκ διερχόμενον πρὸ τῆς θύρας αὐτῶν, ἀλλὰ μὴδέποτε ὑπερπηδῶν τὸν οὐδὸν τῆς.

Τὸ πρᾶγμα διήγειρε τοσοῦτον θόρυβον, ὥστε ἀπλοῖοι τινες ἔκριναν εὐλογον τὸ νὰ εἰδοποιήσωσι τοὺς ἀπεριδέκτους πυργοδεσπότης περὶ τῆς καταιγίδος ἣν αὐτοὶ οὗτοι ἐπεδῶρεον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ Ἀλδέρτος ἐμμένων διεκήρυξεν ὅτι ἐκτιμῶν καὶ δεδόμενος τὸν οἶκον αὐτοῦ οὐχὶ ὀλιγώτερον τοῦ τῶν προγόνων του, δὲν ἐνόει νὰ φανῇ πλείοντερον ἐκείνων ἐπιρρεπὲς εἰς κοινωνικὰς σχέσεις· οὐδὲν δὲ κατίσχυσε νὰ τὸν μεταπεισῇ.

Οἱ περιφρονηθέντες μόνον μακρόθεν νὰ ὑλακτῶσιν ἠδυνήθησαν· ἀλλ' ἡ σύγκρουσις πρὸς τοὺς Καδαροῦ, τῶν ὁποίων ἡ κατοικία ἐχωρίζετο τοῦ πύργου, ἀπὸ τῶν τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα μεσολαβοῦσιν

οἰκῶν, ὑπῆρξεν, ὡς ἦν ἐπόμενον, σφοδροτέρα καὶ ὀξύτερα. Ὁ γέρον δ ρ υ ο τ ὁ μ ο ς Σατουρνίνος, γινόμενος ἤδη θέσει πυργοδεσπότης, ἐν ἀπουσίᾳ τῶν ἀρχόντων τοῦ τόπου ἐκ δικαιώματος, οἵτινες ἐπὶ ἐξήκοντα σχεδὸν ἔτη διετέλεσαν ἐλπισμονημένοι μακρὰν τῶν γαιῶν αὐτῶν, οὐδέποτε τέως εἶχεν ὑποπτεύσει ὅτι δὲν ἦτο ἀπίθανον τὸ νὰ ἐπανέλθωσιν ἡμέραν τινὰ ἐκ τῆς μακρᾶς ἀπουσίας οἱ νόμιμοι τοῦ τόπου κύριοι. Πλησίον τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐτι μᾶλλον ἐξωραϊσθέντος μεγάρου τῶν γειτόνων, ὁποῖαν θεᾶν ἔμελλε νὰ παρίσται ἤδη ἡ μικρὰ καὶ πενιχρῶς διακεκοσμημένη οἰκία αὐτοῦ, τοῦ ἀσῆμου ἀστοῦ; Πῶς θὰ ἐφαίνετο ἀπέναντι τῶν μεγάλων ἐνσῆμων ἀμαξῶν καὶ τῶν ἐπιφανῶν οἰκοσῆμων τὸ χονδροειδὲς αὐτοῦ ὄχημα, τὸ συρόμενον ὑπὸ ὀστεώδους ἵππου τὸν ὁποῖον ὠδήγει κηπουρὸς τις φέρον πῖλον ἐπικεκρωμένον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐν τούτοις ὑπεκκλίνοντο ἐδαφιαίως οἱ ταπεινοὶ χωρικοί; Ὁ ἄνθρωπος οὗτος τοῦ ὁποίου ἡ φιλοδοξία ἐξίσουτο πρὸς τὴν ὀξύνοϊαν, ἦτις δὲν ἦτο μικρὰ, ἦτο μεγαλέμπορος ξύλων, εἰρηνοδίκης τῆς περιοχῆς καὶ μέλος τῆς δημοκρατικῆς μειοψηφίας τοῦ συμβουλίου τῆς ἐνορίας αὐτοῦ. Προῖδων δὲ τὸ μέλλον διὰ ριπῆς ὀφθαλμοῦ αὐτὴν ταύτην τὴν ἐσπεραν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔμαθε τὸν γάμον τοῦ Ἀλδέρτου καὶ τὴν μέλλουσαν ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς τὸν γηραιὸν πύργον, ἐπανῆλθε σκυθρωπότερος ἢ συνήθως εἰς τὴν οἰκίαν του, ἦτις τῷ ἐφάνη αἰθνιδίως σμικρυνθεῖσα· θερμαίνων δὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τὴν ψλόγα τῆς πενιχρᾶς ἐστίας, ἐλάλησε διὰ φωνῆς ὑποκώφου τὸν βαρύν τοῦτον χρησμόν, θέλλαν ὅλην ἀγρίας ὀργῆς περικλείοντα:

— Τετέλεσται ἡ γαλήνη τοῦ τόπου!

Τότε μεταξὺ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς, αἵτινες ὁσάκις ὁ Σατουρνίνος ὠμίλει ἐκρέμαντο ἐκ τῶν χειλέων του, ὁ διορατικὸς ἀστὸς ἤρχισεν ἐκθέτων τοὺς φόβους αὐτοῦ.

Ἡ μήτηρ πρεσβύτις ἐξηκοντοῦτις, ἀλλ' οὐχ ἦττον καταμέλαιναν ἔτι τὴν κόμην ἔχουσα, οὐδὲν ἔλεγεν· ἀπῆστραπτον μόνον ζωηρὰς ψλόγας οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἰς ἐκάστην νέαν ὕβριν ἣν τὸ στόμα τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐξηκόντιζε κατὰ τοῦ μιστοῦ ἀριστοκράτου.

Ἦτο αὕτη Κυρία τὴν καταγωγὴν, — ὡς καὶ τὸ οἰκογενειακὸν αὐτῆς ὄνομα ὑπεμύνησκε, — τῆς ὁποίας εἶχε τολμήσει νὰ διακυβέσῃ τὴν ἀξιοπρέπεια ὁ Καδαροῦ μεταβάς ποτε εἰς Κίρνον χάριν τοῦ ἐμπορίου αὐτοῦ. Ἐνόμισεν αὐτὴν εὐπιστον καὶ εὐήθη ὡς ὁρεσίδιον κόρην τῶν Κηθεννῶν· ἀλλ' ὅτε ἐπεχείρησε νὰ ὑποστρέψῃ εἰς Γαλλίαν ἀφίνων τὴν Ἀριανὴν ἐπὶ τοῦ βράχου τὸν ὁποῖον κατάρκει, λεγεῶν ὅλων ἀδελφῶν καὶ ἐξαδέλφων αὐτῆς παραταχθεὶς πρὸ αὐτοῦ, τῷ προέτεινε νὰ ἐκλέξῃ ἢ τὸν μετὰ τῆς κόρης γάμον, ἢ μυθῶδη πλῆθὺν βολῶν ἐγχειριδίου καὶ πολυδόλου εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν κεφαλὴν. Τότε ὁ Σατουρνίνος ἐνυμφεύθη, ὡς ἦτο δίκαιον, τὴν ὠραίαν Κορδικανὴν, ἡτις ὅμως, ὡς ἀναφέρουσι τὰ χρονικά τοῦ τόπου, γενομένη «κυρία Καδαροῦ», δὲν ἔγεινε καὶ εὐτυχέστερα ἢ πρότερον, διότι ἡ στρατιὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ ἐξαδέλφων δὲν ἦτο πλέον πλησίον τῆς ὅπως τὴν προστατεύῃ ἐναντίον τῶν συνεχῶς ἐξελασσομένων στρυφνοτήτων τοῦ συζύγου αὐτῆς.

Ἡ Βασιλικὴ Καδαροῦ, ἡ πρώτη τῶν δύο τέκνων

των, γεροντοκόρη φοβερώς όργιζην ένεκα τής δυσμορφίας αυτής, και τών αλλεπαλλήλων άρνήσεων ός έλαβε κατ' έπανεληνυμένας άποπειρας συνάψεως γάμου, ήτο ή πιστή εικών του πατρός της κατά τε τώ σώμα και τώ πνεύμα.

“Όταν εκείνος έξήντηλθεν όλην αύτου την πικρίαν, αύτη υπέλαθεν :

— Είναι λάθος του πάππου μου. έπρεπε νά κρατήση τώ κτήμα άφ' ου τώ είχεν άγοράσει. ίδού ποϋ φέρει ή άνόητος υπερβολή τής εύσυνειδησίας.

— Κόρη μου, άπήντησεν ό «άρχων», ός απέκάλει αύτός έαυτόν άποβλέπων εις τόν τίτλον του. ός ειρήνοδίκου, ή υπερευλάβει είναι σεβαστή. έκτός τούτου γνώριζε και ότι μόνη ή συντήρησις των κτημάτων στοιχίζει εις τούς γείτονάς μας δέκα χιλιάδας τάλλατρα τώ έτος κατά μέσον όρον. “Υπολόγισε τάς δαπάνας άπό του 1814 και θα ίδης ότι ό πάππος σου δέν ήτο άνόητος.

“Ο υίός Φορτουνάτος Καδαρού, μέλος του δικηγορικού σώματος τής Μασσαλίας ός δόκιμος έτι συνήγορος, άπουσιάζων την έσπέραν εκείνην, δέν έλαβε μέρος εις την οικογενειακήν συνδιάλεξιν.

Όυτός ήτο νεανίας ύψηλόσωμος, όχρόμορφος και δυσνάκις πλάνον ύψών τώ βλέμμα προς τώ άπειρον, όστις γενικώς κατακρίνεται ός μη έχων λίαν στερεώς τάς φρένας, διά τόν λόγον ότι ήγάπα νά περιφέρηται μόνος την νύκτα χειρονομών και λαλών ύψηλοφώνως. Τό αληθές είναι ότι ήδύνατο νά χαρακτηρησθή τοϋλάχιστον ός έκκεντρος, καθ' ότι συνέθετε στίχους, και έκουσίως άπηλλάσσεται τής παρουσίας των γονέων και τής άδελφής του, οίτινες ουδέποτε ώκνονεν ίνα έπιτεθώσι κατ' αύτου διά σκαμμάτων και έπιπληξέων.

“Ο Φορτουνάτος, όστις προϋτίμα έν τριστροφον ήσμα μάλλον ή την δικηγορικήν έδραν του, και τάς γλαφυράς άτραπούς των άκτών του ποταμού ή τάς αύλάς του δικαστηρίου, δέν έμενεν επί πολύ εις Σενάκ χωρίς νά όραπετεύση αϊφνιδίως. “Ότε τώ πρώτον έπανήλθεν εις την πατρικήν έστίαν μετά την έλευσιν του κόμης και τής κομήσης, εύρέθη έν μέσω οικογενειακής φιλονικίας διεγερθείσης περι του άν ώφειλον αύτοι νά επισκεφθώσι πρώτοι τούς νέους γείτονας, ή νά άναμεινώνσι μάλλον επισκεψιν παρ' αύτων. “Ο πατήρ, παρ' τώ όποίω ό όρθός λόγος υπερίσχυεν όσάκις ήτο ψύχραιμος, έτάσσεται υπέρ τής πρώτης γνώμης. άλλ' ή Βασιλική άνέκραξε μετά ματιώδους περιφρονήσεως :

— Νά τούς επισκεφθώμεν πρώτοι ! ποτέ ! θα ήτον έντροπή. άλλως τε εκείνοι έχουν την άνάγκην μας περιισσότερον ή ήμεεις άνάγκην εκείνων.

— Μνείρα, σύ τί λέγεις ; ήρώτησεν ό γέρον την γυναικά του.

— Τί λέγει τώ παιδί ; υπέλαθεν άντερωτώσα ή μήτηρ, ήτις εύρίσκετο πάντοτε έν εκστάσει προϋ του υιού αυτής.

— Λέγω ότι δέν έχετε τώ δικαίωμα νά σκαμπτησθε περι εκλογής, ειπεν ό νεανίας έν φ πτυχή πικρίας έσχηματίζετο εις τά χείλη του. όφείλετε δείς νά τούς επισκεφθώτε πρώτοι, και όχι εκείνοι ήμās. εάν ώφειλον νά τώ πράξωσι, βεβαίως δέν θα τώ άνέβαλον έως τώρα. Λυπούμαι, κρῖμα νά μη ίδω την κό

μψοσαν, ή όποία καθώς λέγουν είναι τόσον ώραία !

— Θα τή γράψης βέβαια στίχους διά την καλλονήν της ! ειπε μοχθηρώς σκάπτουσα ή Βασιλική, διά φωνής, ήτις ήχησεν υποκάτω ός λαλιά όργάνου περιπεδόντος εις άχρηστίαν άπό πολλού.

— “Ισως ! απήντησεν ό Φορτουνάτος τώ βλέμμα έχων προσηλωμένον εις τώ κενόν, άν ήναι όποία λέγουν !

“Αλλά σχεδόν πάραυτα έστέναξεν άναμνησκόμενος τίνος οικογενείας ήτο άπόγονος : Καδαρού δ ρ υ ο τ ό μ ο ς !... τώ παρωνύμιον τούτο κυκλοφορούν έν όλη τή χώρα εκείνη, και παλαιόθεν προσηλωμένον εις τώ όνομα αύτου μετά τής άναμνήσεως άσυναισθήτου προγόνου διεχώριζεν έσαι άπό των Σενάκ αύτόν τε και την οικογένειαν αύτου !

Και ουχι άπό των Σενάκ μόνων !... έν τή άπεικταία περισσειρά τής φαντασίας, ήτις έκπαλαι καθιστώσα ζωηροτέρας τάς έντυπώσεις αύτου, προϋξένει αύτφ δυστυχίαν και θλίψεις και κατά την παιδικήν έτι ήλικίαν του, ένόμιζεν ότι διέβλεπε περίξ οιοει φραγμόν άτιμίας άποχωρίζοντα αύτόν στερεώς άπό παντός ό τι εύγενές, αγαθόν και δίκαιον. Τούντεϋθεν προήρχετο ό τρομάδης εκείνος του πνεύματος του πυρετός, ό πόθος τής μονώσεως ένεκα του όποιου έθεωρείτο ύψ' όλων και ύπ' αύτων των οικείων έτι, έξαιρουμένης όμως τής μητρός, ός προσωπικότης ύπουλος, ύποπτος και μονονουχι άπαισία.

Κατά την ήμέραν εκείνην ή περι των Σενάκ όμιλία δέν παρτάθη επί μακρόν. άλλ' έπεισώδιόν τι μετ' όλίγον λαβόν χώραν άνέφλεξεν όριστικώς μεταξϋ των δύο οικογενειών πόλεμον άνηλεή εκ μέρους τής έτέρας, οϋτινος τάς φοβέρας συνεπειας ουδείς των άντιμαχομένων κατ' αρχάς ύπόπτευσε.

Οί Καδαρού παραβλέποντες εξ άνάγκης την στενοχωρίαν εις ήν περιήγε την ματαιοφροσύνην αύτων ή μετά των πυργοδεσποτών γειννιάσις, έξηκολούθουν νά υποδεικνύωσιν ός διεύθυνσιν διά τάς προς αύτούς έπιστολάς τώ μέλαθρον δέ Σενάκ. Πρωίαν τινά ό γραμματοκομιστής, άπατηθείς ύπό τής έπιγραφής γράμματος τινός άπευθυνομένου προς την Βασιλικήν, έπέδωκεν αύτό εις τώ έλκθές μέγαρον.

“Η πλάνη άνεκαλύφθη ύπό του κόμης.

— “Αληθώς ! ειπε γελών ή φρόνιμος αύτη δεσποινίς χρειάζεται έν μάθημα !

Και λαβόν την γραφίδα έχάραξε διά τής πλατείας γραφής του επί του φακέλλου τά εξής :

«“Αγνωστος έν τφ μεγάρφ δέ Σενάκ».

“Αναμφιδόλως αι πέντε αύται λέξεις ής ό πυργοδεσπότης έχάραξεν έμελλον ν' αποτιθώσι βαρώς.

Τήν πρωίαν τής επισύσης ό έπιστολοδόχος τρέμων έκόμισε τώ κατάρaton γράμμα προς ήν διευθύνετο, ήτις μικρού δειν έλιποθύμει εκ λύσης ιδούσα την περιφρονητικήν σημείωσιν. Εϋνόητον ότι πρώτη φροντίς τής αγαθής ταύτης ψυχής υπήρξε τώ νά διαθέσθ τόν πατέρα αύτης. οϋτως ώστε νά διενεργήσθ την παύσιν του ένόχου γραμματοκομιστού. ό Σατουρνίνος άφ' έτέρου περιήρχετο την αΐθουσαν κατά μήκος και πλάτος τάς χείρας έχων έντός των θυλακίων, και καταδείων την όγκώδη κεφαλήν του ως ταύρος όσφραίνόμενος τάς αιματώδεις άναθυμιάσεις τής θεμέλης, πρίν ή έτι εκλέξη τώ θύμα αύτου. “Ο Φορτουνάτος,